

Arrest

nr. 146 962 van 2 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 19 september 2013 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 23 september 2013 een asielaanvraag in.

1.2. Tijdens een gehoor op 8 oktober 2013 verklaart verzoeker niet langer in het bezit te zijn van zijn paspoort. Hij stelt dat deze werd afgenomen door de smokkelaar. Wel heeft hij een identiteitskaart. Hij verklaart te hebben gereisd met een paspoort voorzien van een Schengenvisum voor toerisme geldig tot 2015 en ook nog een visum te hebben gehad voor het Verenigd Koninkrijk dat sinds september 2013 was vervallen. Hij verklaart op 18 september 2013 Pakistan opnieuw te hebben verlaten en via Dubai en Duitsland naar België te zijn gereisd.

1.3. Verweerder richt op 24 oktober 2013, met vermelding van voormelde verklaringen van verzoeker, een overnameverzoek aan het Verenigd Koninkrijk.

1.4. Bij schrijven van 18 november 2013 gaat het Verenigd Koninkrijk akkoord met de overname van verzoeker op grond van artikel 9, vierde lid van de verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 januari 2014 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [F.]

voornaam : [L. A B]

[...]

nationaliteit : Pakistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9(2) van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene diende op 23.09.2013 voor het eerst een asielaanvraag in in België en werd daarbij vergezeld door zijn partner, [F. L.]. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten.

De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 08.10.2013 en stelde daarbij op 18.09.2013 Pakistan verlaten te hebben en via Dubai en Duitsland naar België gereisd te zijn, waar hij op 19.09.2013 zou aangekomen zijn.

Betrokkene geeft daarbij aan gedurende de reis gebruik gemaakt te hebben van zijn eigen paspoort met Schengen visum, geldig tot 2015. De betrokkene stelde daarenboven dat zijn paspoort ook een visum bevatte voor het Verenigd Koninkrijk, maar dat dit sedert september 2013 zou vervallen zijn. De betrokkene verklaart overigens dat zijn paspoort bij aankomst in België door de smokkelaar afgenomen werd.

Gezien de verklaringen van betrokkene, werd op 24.10.2013 een verzoek gericht aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk teneinde de betrokkene over te nemen. Dit verzoek werd op 18.11.2013 door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk ingewilligd op grond van artikel 9(2) van de Verordening 343/2003 .

Daarbij dient tevens gewezen te worden op het feit dat ook het verzoek tot overname van de partner van betrokkene, mevr. [F. L.], eveneens op 03.12.2013 werd ingewilligd op grond van artikel 14 van de Verordening 343/2003.

Tijdens een bijkomend gehoor dd. 13.12.2013 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde daarbij dat hij van de smokkelaar drie opties aangeboden kreeg toen hij zijn land van herkomst ontvluchtte, met name België, Duitsland en nog een ander Europees land waarvan hij de naam niet meer weet. Gezien de ervaringen van zijn neef [A. G.], die in België een tijd tewerkgesteld was in de Habib bank te Brussel, zou betrokkene België verkozen hebben boven een ander Europees land. De betrokkene gaf daarbij ook aan geen bezwaar te hebben tegen een eventuele overdracht naar het Verenigd Koninkrijk.

Betrokkene stelde overigens reeds in 2007 voor 4 of 5 dagen in het Verenigd Koninkrijk verbleven hebben in het kader van zijn werk bij de Britse Ambassade in Pakistan, waarvoor hij een visum afgeleverd kreeg.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan het Verenigd Koninkrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

We wijzen er ook op dat de instanties van het Verenigd Koninkrijk op 18.11.2013 instemden met de overname van de betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag op grond van artikel 9(2) van de Verordening 343/2003. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht de mogelijkheid zal hebben in het Verenigd Koninkrijk een asielaanvraag in te dienen.

De instanties van het Verenigd Koninkrijk zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van deze asielaanvraag. Hij zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in het Verenigd Koninkrijk en de volgens de wetgeving voorziene opvang en zorgen kunnen verkrijgen. Het Verenigd Koninkrijk ondertekende immers de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van uitgegaan worden dat het Verenigd Koninkrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Het Verenigd Koninkrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België en onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

We verwijzen hierbij ook naar de mogelijkheid voor betrokkene om zich te beroepen op de onafhankelijke beroepsinstanties die het Verenigd Koninkrijk kent inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in het Verenigd Koninkrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het Staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Uit recente rapporten (United Kingdom 2012 Human Rights Report - Executive summary; Amnesty International Report 2012, pag. 352 - 356) kan bovendien niet worden opgemaakt dat het

Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een kopie van dit rapport werd als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Bovendien verklaarde de betrokkene bij het gehoor dd. 13.12.2013 uitdrukkelijk geen bezwaar te hebben tegen een eventuele overdracht naar het Verenigd Koninkrijk.

De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

De betrokkene stelde gedurende het gehoor dd. 08.10.2013 noch in België, noch elders in Europa familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, verklaarde de betrokkene bij het gehoor dd. 13.12.2013 geen medische problemen te hebben.

Ook na het gehoor bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan het Verenigd Koninkrijk zouden verhinderen, of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan het Verenigd Koninkrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de instanties van het Verenigd Koninkrijk(4).”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting betwisten de partijen niet dat verzoeker op 14 februari 2014 onder escorte is gerepatriëerd naar het Verenigd Koninkrijk. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen. Aldus blijkt niet dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog enig voordeel kan opleveren.

Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat hij nog heeft bij het beroep gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het evenwel aan verzoeker toe daarover standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang aan te tonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810). De Raad stelt vast dat verzoeker, gelet op zijn overdracht aan het Verenigd Koninkrijk en het gegeven dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aldus volledige uitvoering heeft gekregen, niet duidt welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van deze beslissing hem nog kan opleveren en niet aantoon dat hij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9 van de verordening 343/2003/EG.

Hij stelt als volgt:

“Door de bestreden beslissing zal verzoeker worden uitgezet richting het Verenigd Koninkrijk op basis van artikel 9.2 van de Dublin II Verordening.

Dit is echter niet correct.

Artikel 9.2 van de Dublin II Verordening bepaalt dat :

Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

Welnu, het visum waarmee verzoeker naar Europa reisde betreft een Schengenvisum uitgereikt door het Duits consulaat. Dit betekent dus dat indien verzoeker al België zou moeten verlaten het niet naar het VK is, maar naar Duitsland.

Verzoeker verklaart wel dat hij in zijn paspoort naast het Schengenvisum over een vervallen visum beschikt destijds uitgereikt door het VK, doch dit paspoort werd afgenomen door de smokkelaar.

Het is thans dan ook niet materieel mogelijk te controleren wat de modaliteiten van dit visum waren, zodat artikel niet artikel 9.3 a) van toepassing is maar 9.3 b) dat bepaalt de lidstaat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt, indien het om gelijksoortige visa gaat bevoegd is om verzoekers asielaanvraag te behandelen.

Aangezien volgens verzoeker zijn visa uitgereikt door de VK in 2013 vervallen is en dat het Schengen visa pas vervalt in 2015 is het opnieuw duidelijk : niet het VK, maar Duitsland zou verantwoordelijk zijn voor verzoekers asielaanvraag.

Verzoeker wenst onder geen beding, in tegenstelling tót de foutief gemotiveerde bestreden beslissing, naar het VK te worden uitgezet en er is conform artikel 9 Dublin II verordening ook geen juridische basis om dit te doen.

De bestreden beslissing schendt de Dublin II verordening, meer bepaalt artikel 9. [...]”

3.1.2. Het artikel 9 van de verordening 343/2003/EG luidde als volgt:

“1. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.

3. Wanneer de asielzoeker houder is van verscheidene geldige verblijfstitels of visa die door verschillende lidstaten zijn afgegeven, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek achtereenvolgens bij:

a) de lidstaat die de verblijfstitel met het langste verblijfsrecht heeft afgegeven of, indien de geldigheidsduur niet verschilt, de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt;

b) de lidstaat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt, indien het om gelijksoortige visa gaat;

c) wanneer de visa van verschillende aard zijn, de lidstaat die het visum met de langste geldigheidsduur heeft afgegeven of, indien de visa dezelfde geldigheidsduur hebben, de lidstaat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt.

4. Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de asielzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk.

5. Het feit dat de verblijfstitel of het visum is afgegeven op basis van een valse of fictieve identiteit of op vertoon van valse, vervalste of ongeldige documenten, vormt geen belemmering voor het toewijzen van de verantwoordelijkheid aan de lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven. De lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven, is echter niet verantwoordelijk indien hij kan aantonen dat er is gefraudeerd nadat de verblijfstitel of het visum werd verstrekt.”

Verzoeker betoogt dat een incorrecte toepassing is gemaakt van artikel 9 van de verordening 343/2003/EG. Hij stelt zo dat het visum waarmee hij thans reisde een Schengenvisum uitgereikt door Duitsland betreft, niet door het Verenigd Koninkrijk. Hij erkent dat hij in het verleden tevens beschikte over een visum uitgereikt door het Verenigd Koninkrijk, doch is van mening dat met toepassing van artikel 9, derde lid, b) van de voormelde verordening *in casu* de behandeling van zijn asielverzoek toekomt aan Duitsland.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het Verenigd Koninkrijk in zijn schrijven van 18 november 2013 akkoord ging met het overnameverzoek voor verzoeker op grond van artikel 9, vierde lid van de verordening 343/2003/EG. Aldus dient te worden aangenomen dat verzoeker werd overgenomen door het Verenigd Koninkrijk op grond van deze laatste bepaling, en niet op grond van artikel 9, tweede lid van de betreffende verordening zoals wordt aangeduid in de beslissing tot weigering van verblijf. Er dient te worden aangenomen dat het een materiële vergissing betreft, minstens dat deze vergissing de rechtsgeldigheid van de beslissing voor het overige niet aantast.

De Raad stelt vast dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk door akkoord te gaan met de overname van verzoeker op grond van artikel 9, vierde lid van de verordening 343/2003/EG bevestigden dat verzoeker houder was van een verblijfstitel die minder dan twee jaar is verlopen of van een visum dat minder dan zes maanden is verlopen en die verzoeker daadwerkelijk toegang heeft verschaft tot het grondgebied van een lidstaat en dat de behandeling van de asielaanvraag hen toekwam. Verzoeker geeft thans aan dat de behandeling van zijn asielaanvraag integendeel aan Duitsland toekomt, nu hij in september 2013 met een Schengenvisum afgeleverd door Duitsland opnieuw het Schengen grondgebied binnenkwam, doch de Raad kan enkel vaststellen dat dit gehele betoog van verzoeker is gesteund op loutere beweringen waarvan niet het minste begin van bewijs voorligt. Daarenboven merkt de Raad ook op dat verzoeker in het kader van de vragenlijst voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 8 oktober 2013 geen melding maakte van enig Duits visum – net zomin als in het kader van zijn Dablingehoor – en dat hij hierbij ook net verklaarde als volgt: “*Door mijn werk was ik al in het bezit van een Schengenvisum, dus dat kon ik gebruiken om te vertrekken*”. Aldus vermag verzoekers betoog de rechtsgeldigheid van de beslissing tot weigering van verblijf niet aan te tasten.

Verzoeker maakt een schending van artikel 9 van de verordening 343/2003/EG niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“*Los van het feit dat de bestreden beslissing juridisch verkeerd is, schendt ze bovendien artikel 3 EVRM.*”

Verzoeker is immers Pakistan ontvlucht om reden dat hij wordt bedreigd met de dood. Hij was in Pakistan tewerkgesteld in de Britse gemeenschap die rechtstreeks gelinkt was aan de Universiteit van Cambridge, meer bepaald het voorbereiden en bewaken van alle examenvragen.

Hij werd telefonisch benaderd met de vraag kopies van de examenvragen te overhandigen. Toen hij dit weigerde, werd hij met regelmaat telefonisch bedreigd. Uiteindelijk nam verzoeker ontslag, leverde zijn bedrijfstelefoon in, maar ontving enige tijd later opnieuw bedreigingen op zijn privé telefoon. Aangezien een aangifte bij de lokale politie niets opleverde, vluchtte verzoeker dan ook het land uit.

Naast deze persoonlijke en rechtstreekse bedreigingen is het ook algemeen onveilig in verzoeker thuisland. Zo worden de mensenrechten in verzoekers thuisland met de voeten getreden, gebeuren er regelmatig aanslagen met vele honderden onschuldige slachtoffers

Dit wordt bevestigd door verscheidene mensenrechtenrapporten :

Amnesty : "...In Pakistan's noordwestelijke tribale gebieden plegen zowel de Taliban als de Pakistaanse strijdkrachten ernstige mensenrechtenschendingen..."

HUMAN RIGHTS WATCH : "...The Pakistani Taliban and its affiliates such as the Lashkar-e- Jhangvi have concluded unprecedented attacks in 2013 on the country's Muslim and non-muslim religious minorities, claiming responsibility for most major bombings..."

vrije vertaling : "...De Pakistaanse Taliban and zijn bondgenoten zoals de Lashkar-e-Jangvi hebben ongeziene aanvallen uitgevoerd in 2013 op moslim en niet moslim minderheden. Ze eis en de verantwoordelijkheid op voor de grootste bomaanslagen..."

Stavingstuk (STUK 3+4) : verslag Amnesty and HRW over de onveiligheid in Pakistan;

Aangezien verzoekers werkgever bovendien Engels was, dient verzoeker dan ook te vrezen voor zijn leven en of mensonwaardige behandelingen nu zijn plaatselijke werkgever uiteraard vertakkingen heeft in het moederland.

Nochtans garandeert het EVRM, meer bepaald artikel 3, dat niemand mag worden onderworpen aan mensonwaardige behandelingen.

Dit is een absoluut recht (7 juli 1989, Soering/ Verenigd Koninkrijk, nr. 14038/88, 15 november 1996, Chahal / Verenigd Koninkrijk nr. 22414/93;)

In concreto kan dan ook niemand naar een land worden uitgezet waar hij dient te vrezen voor zijn leven en of folteringen.

In plaats van verzoeker dan ook uit te zetten, diende België artikel 15 Dublin II verordening juncto artikel 3 EVRM de asielprocedure van verzoeker zelf te behandelen.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 15 Dublin II verordening juncto 3 EVRM [...].

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De Raad stelt vast dat verzoeker als gevolg van de beslissing tot weigering van verblijf wordt overgedragen aan het Verenigd Koninkrijk, dit met het oog op een behandeling van zijn asielaanvraag. Zijn betoog dat hij bij terugkeer naar Pakistan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt, is dan ook thans slechts relevant in de mate dat verzoeker aannemelijk kan maken dat de asielprocedure in het Verenigd Koninkrijk niet voldoende garanties biedt op een kwaliteitsvolle behandeling van zijn asielaanvraag overeenkomstig de geldende internationale en Europese regelgeving en er een reëel risico is op indirecte refoulement. Verzoeker toont zulks evenwel niet aan met enig begin van bewijs.

Verzoeker betoogt verder dat zijn werkgever in Pakistan Engels was en "*uiteraard vertakkingen heeft in het moederland*". In de mate dat hij hiermee nog aangeeft in het Verenigd Koninkrijk te vrezen voor zijn leven en/of mensonwaardige omstandigheden omwille van zijn problemen in Pakistan, merkt de Raad op dat dit betoog van verzoeker louter is gebaseerd op beweringen en veronderstellingen en geloofwaardigheid mist. Zo kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker thans en tijdens zijn verklaringen in het kader van het Dublingehoor en de vragenlijst voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft in Pakistan te worden bedreigd door onbekenden en zonder dat hij hierbij aangeeft dat zijn werkgever zelf hierachter zit. Dit betoog kan niet worden aangenomen.

Het betoog van verzoeker laat de Raad niet toe enige ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Ter terechtzitting brengt verzoeker ook geen bemerkingen naar voor betreffende zijn behandeling in het Verenigd Koninkrijk na zijn overdracht.

De door verzoeker ingeroepen miskennis van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG is verder volledig verbonden met de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, zodat de vaststelling dat een schending van deze laatste verdragsbepaling niet blijkt volstaat opdat de ingeroepen schending van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG evenmin wordt aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS